

Η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού – Αριθμός Δύο

Ονόματα της Διαθήκης

Jeff Pippenger

2023-08-10

Έχω συμπεριλάβει πολλά στοιχεία στα προηγούμενα άρθρα, σε μια προσπάθεια να θέσω εξαρχής ορισμένα βασικά σημεία αναφοράς. Τώρα θα προσπαθήσω να επικεντρωθώ περισσότερο στο υπό εξέταση θέμα. Σας ευχαριστώ για την υπομονή σας.

Από την αρχή ακόμη ο Θεός επιδιώκει να αυξήσει την κατανόησή μας ως προς το ποιος είναι και τι είναι. Στο έργο αυτό έχει χρησιμοποιήσει διάφορες μεθόδους για να βοηθήσει τους ανθρώπους να κατανοήσουν ό,τι έχει αποκαλυφθεί γι' Αυτόν, και μία από αυτές τις μεθόδους είναι η χρήση «ονομάτων», τόσο τα πολλά ονόματα που αποδίδονται στον Θεό στις Γραφές, όσο και τα ονόματα που δίδονται στους εκλεκτούς αντιπροσώπους Του. Επιλέγει αντιπροσώπους του κακού και του καλού.

Έχει επίσης χρησιμοποιήσει τις οικονομικές μεταβολές του εκλεκτού λαού της διαθήκης Του, για να μεγεθύνει βαθμιαίως, μέσα στην ιστορία, την κατανόηση του χαρακτήρος Του. Έπομένως, οι ιστορίες των οικονομικών μεταβολών της διαθήκης, με ποικίλους τρόπους, μαρτυρούν επίσης για τη μεγέθυνση της αλήθειας του χαρακτήρος και της φύσεώς Του.

Εάν προσεγγίσουμε το πρώτο κεφάλαιο της Αποκάλυψης ως εισαγωγή και ως κλειδα για τα επόμενα κεφάλαια, βρίσκουμε στο αρχικό αυτό κεφάλαιο ορισμένες αλήθειες που επηρεάζουν το υπόλοιπο του βιβλίου. Μία από αυτές τις αλήθειες αφορά το ποιος είναι ο Ιησούς Χριστός, και όχι απλώς ότι είναι το Άλφα και το Ωμέγα. Εάν μια αλήθεια τίθεται ενώπιόν μας στο πρώτο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, είναι ασφαλώς μια δοκιμαστική παρούσα αλήθεια για την τελική γενεά, η δε τελική γενεά είναι η «εκλεκτή γενεά» που προσδιορίζεται από τον Πέτρο.

Ένα από τα γνωρίσματα του χαρακτήρα του Χριστού, το οποίο εξερευνούμε, είναι ότι ο Χριστός προσδιορίζει την αρχή από το τέλος. Ο καιρός κατά τον οποίο ο Χριστός επικύρωσε τη διαθήκη με πολλούς για μία εβδομάδα αντιπροσωπεύει μια διαθηκική μεταβολή οικονομίας από τον κατά γράμμα Ισραήλ στον πνευματικό Ισραήλ. Οι μεταβολές των οικονομιών που προσδιορίζονται στις Γραφές, οι οποίες όλες αναφέρονται στην αύξηση της γνώσεως σχετικά με τον χαρακτήρα και την ύπαρξη του Χριστού, ήταν ο Άβραμ, ο Ισαάκ, ο Ιακώβ, ο Ιωσήφ, ο Μωυσής, ο Χριστός, ο William Miller και οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Υπάρχει μια άλλη γραμμή μεταβολών οικονομίας, η οποία τίθεται επάνω σε εκείνη τη γραμμή και προσδιορίζει επτά οικονομίες της εκκλησίας του Θεού, οι οποίες αντιπροσωπεύονται από τις επτά εκκλησίες της Αποκαλύψεως δύο και τρία, αλλά δεν θα τις θίξουμε ακόμη. Υπήρξε μεταβολή οικονομίας με τον Αδάμ και την Εύα, η οποία αντιπροσωπεύεται από την κατάσταση πριν από την πτώση τους και μετά την πτώση τους, και βεβαίως μια μεταβολή οικονομιών από πριν από τον κατακλυσμό σε μετά τον κατακλυσμό, στον καιρό του Νώε. Όλες αυτές οι γραμμές συμβάλλουν στο φως με το οποίο ασχολούμαστε,

αλλά τώρα επικεντρωνόμαστε στον εκλεκτό λαό.

Όταν ο Χριστός άρχισε τη διακονία Του στην αρχή της εβδομάδας της διαθήκης, βαπτίστηκε.

Και ο Ιησούς, αφού εβαπτίσθη, ανέβη ευθύς από το ύδωρ· και ιδού, οι ουρανοί ηνοιχθήσαν εις αυτόν, και είδε το Πνεύμα του Θεού καταβαίνον ως περιστεράν και ερχόμενον επ' αυτόν· και ιδού φωνή εκ των ουρανών, λέγουσα· Ούτος είναι ο Υιός μου ο αγαπητός, εις τον οποίον ευηρεστήθην. Ματθαίος 3:16, 17.

Τα πρώτα κιώλας λόγια του Θεού, καθώς ο Ιησούς ανέβαινε από το νερό, αρχίζοντας έτσι την εβδομάδα της διαθήκης, ήταν η διακήρυξη του Πατέρα ότι ο Ιησούς ήταν ο Υιός του Θεού. Αν κατανοούμε τον «κανόνα της πρώτης μνείας», το γεγονός αυτό είναι ισχυρό. Αν δεν τον κατανοούμε, όχι και τόσο.

Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανόν και την γην. Η δε γη ήτο άμορφος και έρημος· και σκότος εκάλυπτε το πρόσωπον της αβύσσου. Και Πνεύμα Θεού εφέρετο επί του προσώπου των υδάτων. Γένεσις 1:1, 2.

Όπως στη Γένεση, στην τελετή του χρίσματος διακρίνονται τρία πρόσωπα της Θεότητας.

Η αλήθεια ότι ο Ιησούς ήταν ο Υιός του Θεού, ο Υιός του Δαβίδ και ο Υιός του Ανθρώπου αναστάτωνα επανειλημμένως τους γραμματείς και τους Φαρισαίους κατά τα επόμενα τριάμισι έτη. Ο Ιησούς, κατά προφητικό τρόπο, μεταβλήθηκε από Ιησούς σε Ιησού Χριστό κατά το βάπτισμά Του. Όταν ο Ιησούς βαπτίστηκε, έγινε ο «Χριστός», που σημαίνει «κεχρισμένος» και είναι η λέξη «Μεσσίας» στην εβραϊκή. Και βεβαίως, οι Εβραίοι ανέμεναν έναν Μεσσία και γνώριζαν ότι θα ήταν ο Υιός του Δαβίδ. Όταν «εχρίσθη» για να αρχίσει τα ιερότερα τριάμισι έτη της ιστορίας της γης, είδε το Άγιο Πνεύμα να καταβαίνει και άκουσε τον Πατέρα Του να ομιλεί.

Ήταν μια πολύ βαθιά τελετή χρίσεως, κατά την οποία το μήνυμα που διακηρύχθηκε περί Αυτού και του έργου Του ήταν ότι «Αυτός ήταν ο Υιός του Θεού». Ακόμη πιο ανησυχητικό για τους Ιουδαίους ήταν όχι μόνο ότι ήταν ο Υιός του Θεού, αλλά ότι ισχυριζόταν, ως Υιός του Θεού — ότι ήταν πράγματι Θεός. Οι Ιουδαίοι δεν μπορούσαν να ανεχθούν εκείνο που κατανοούσαν ως έναν τόσο βλάσφημο ισχυρισμό! Το δίλημμα για τους Ιουδαίους είναι το δίλημμα του Αβραάμ—διότι ο Αβραάμ ήταν ο πατέρας των Ιουδαίων, ο πατέρας της διαθήκης και επίσης το σύμβολο της πίστεως που απαιτείται για να τηρούνται οι όροι της διαθήκης.

Το παράδειγμα του Αβραάμ σχετικά με την πίστη που είναι αναγκαία για να εισέλθει κανείς σε σχέση διαθήκης με τον Θεό απαιτεί η πίστη σου να δοκιμάζεται. Η δοκιμασία του Αβραάμ, η οποία θα αποδείκνυε αν η πίστη του ήταν γνήσια ή απλή αυθάδεια, στηριζόταν στο να φανερωθεί αν θα ακολουθούσε τον λόγο του Θεού — ακόμη και αν αυτός φαινόταν να αντιφάσκει προς τον προηγούμενο λόγο του Θεού. Ο Αβραάμ γνώριζε ότι η ανθρώπινη θυσία ήταν φόνος και ότι αντιπροσώπευε τις ειδωλολατρικές πρακτικές των ειδωλολατρικών λαών, ανάμεσα στους οποίους τότε κατοικούσε. Οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι γνώριζαν από την αρχή της ιστορίας της διαθήκης τους ότι ο Θεός ήταν ένας μόνο Θεός, και γνώριζαν επίσης ότι ο Ιησούς ισχυριζόταν πως ήταν ένας δεύτερος Θεός. Υποβάλλονταν στη δοκιμασία με την τελική τους δοκιμή.

Άκουε, Ισραήλ· Κύριος ο Θεός ημών είναι εις Κύριος. Δευτερονόμιον 6:4.

Στο ιστορικό πλαίσιο όπου ο Μωυσής κατέγραψε το προηγούμενο εδάφιο, ο Θεός είχε ήδη πει στον Μωυσή ότι από εκείνο το σημείο και εξής επρόκειτο να είναι γνωστός ως Ιεχωβά. Δεν επρόκειτο πλέον να είναι μόνο ο Κύριος ο Θεός ο Παντοκράτωρ, αλλά από εκείνο το σημείο και εφεξής επρόκειτο να είναι γνωστός ως Ιεχωβά. Μέσα ακριβώς στο ίδιο ιστορικό πλαίσιο, όπου διευρύνει περαιτέρω την κατανόηση του χαρακτήρα Του όπως αυτός παριστάνεται διά των ονομάτων Του, πληροφορεί επίσης με αυστηρότητα τον αρχαίο Ισραήλ ότι ο Θεός είναι ένας Θεός. Τι έπρεπε να σκεφθούν οι Ιουδαίοι της εποχής του Χριστού;

Αργότερα, κατά τη διακονία Του, όταν αυτή έφθασε στο αποκορύφωμά της με τη Θριαμβευτική Είσοδο στα Ιεροσόλυμα, οι Ιουδαίοι μένουν και πάλι κατάπληκτοι που ο Ιησούς επιτρέπει στα παιδιά να ψάλλουν τον έπαινό Του.

Και τα πλήθη, που προπορεύονταν και που ακολουθούσαν, έκραζαν, λέγοντας: Ώσαννά στον Υιό του Δαβίδ· ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου· Ώσαννά εν τοις υψίστοις.
Ματθαίος 21:9.

Ο στίχος του άσματος που εξόργισε τους Φαρισαίους ήταν το μέρος που προσδιόριζε τον Ιησού ως Υιό του Δαβίδ και επίσης προσδιόριζε ότι ο Υιός του Δαβίδ ήταν το όνομα του Κυρίου. Στην αρχή της διακονίας Του, κατά τη θριαμβευτική είσοδο και, βεβαίως, στον σταυρό, η διαμάχη περιλαμβάνει επίσης αναταραχή σχετικά με το όνομα του Ιησού.

Είπον τότε πρὸς τὸν Πιλάτον οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων· Μὴ γράφει, Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, ἀλλ' ὅτι ἐκεῖνος εἶπεν, Βασιλεὺς εἰμι τῶν Ἰουδαίων. Ἰωάννης 19:21.

Βεβαίως, θα ήταν κατ' ουσίαν ορθό για τον Πιλάτο να είχε μεταβάλει την επιγραφή ώστε να λέγει: «Εγώ Ειμί, Βασιλεύς των Ιουδαίων», διότι το «Εγώ Ειμί» ήταν το όνομα που ο Ιησούς προέβαλλε επανειλημμένως για τον Εαυτό Του. Βεβαίως, η εφαρμογή αυτής της εσφαλμένης λογικής προκειμένου να μεταβληθεί ο Λόγος του Θεού, ιδιαιτέρως όταν πρόκειται για την αφήγηση του σταυρού, είναι κάτι που οι άνθρωποι δεν θα έκαναν ποτέ, έτσι δεν είναι; Ο Ιησούς ήταν ο «Βασιλεύς των Ιουδαίων», αλλά ήταν επίσης το «Εγώ Ειμί», ώστε η δήλωση «Εγώ Ειμί, Βασιλεύς των Ιουδαίων» είναι ακριβής κατά μία έννοια, αλλά αυτό δεν είναι το ζητούμενο.

Από την αρχή, σε όλη τη μέση περίοδο, και έως το τέλος των τριών και ημίσεος ετών, το όνομά Του υπήρξε σημείο ταραχής. Υπάρχουν πολλά πράγματα που πρέπει να κατανοηθούν σχετικά με τη γραμμή των ονομάτων της διαθήκης, αλλά εδώ επιθυμώ να δείξω ότι υπήρξε ένας κλωνισμός στο τέλος του αρχαίου Ισραήλ, μέσα στην Ιουδαϊκή εκκλησία, που είχε σχέση με το όνομα του Χριστού. Ως Υιός του Δαβίδ, κατείχε τα διαπιστευτήρια για να είναι ο Μεσσίας· ως Υιός του Θεού (με την έννοια ότι ήταν επίσης Θεός) και ως Υιός του Ανθρώπου, ο Ιησούς έθεσε ενώπιον του εκλεκτού λαού μια φοβερή δοκιμασία. Πώς μπορούσε αυτός ο άνθρωπος να ισχυρίζεται ότι είναι Θεός και επίσης Υιός του Θεού, όταν ο Μωυσής, στην αρχή της ιστορίας της διαθήκης τους, είχε υπάρξει τόσο συγκεκριμένος ως προς το ότι ο Θεός είναι ένας Θεός;

Όμως αυτός ήταν ο σκοπός της πορείας του Χριστού ανάμεσα στους ανθρώπους. Ο Θεός ήταν μέσα σ' Αυτόν, συμφιλιώνοντας τους ανθρώπους με τον Εαυτό Του, και το έπραττε αυτό

επιτρέποντας στους ανθρώπους να βλέπουν τον Ιησού, ο οποίος δίδαξε καθαρά και άμεσα ότι, εάν έχετε δει Αυτόν, έχετε δει τον Πατέρα. Αυτή η ιστορία αντιπροσωπεύει το τέλος του κυριολεκτικού Ισραήλ ως του εκλεκτού λαού του Θεού, και στην αρχή υπήρχε μια διαμάχη που αφορούσε το ποιος και τι είναι ο Θεός.

Και ο Φαραώ είπε: Τις είναι ο Κύριος, ώστε να υπακούσω εις την φωνήν αυτού, δια να αφήσω τον Ισραήλ να υπάγη; Δεν γνωρίζω τον Κύριον, και ούτε θέλω αφήσει τον Ισραήλ να υπάγη. Έξοδος 5:2.

Ο Φαραώ εκφράζει όχι μόνο το σύμβολο της αθεϊστικής προκλήσεως απέναντι στη γνώση του Θεού, αλλά εκφράζει επίσης και την αιγυπτιακή αντίληψη περί του Θεού του Αβραάμ. Και επανειλημμένως ο Κύριος έχει δηλώσει ότι τα θαυμαστά Του έργα στην Αίγυπτο έγιναν ώστε η ανθρωπότητα να γνωρίσει ποιος είναι. Η ιστορία της απαρχής του κυριολεκτικού Ισραήλ ως εκλεκτού λαού του Θεού προτυπώνει το τέλος.

Και στις δύο ιστορίες υπάρχει έλλειψη κατανόησης σχετικά με το ποιος και τι είναι ο Θεός, η οποία συνδέεται με τα διάφορα ονόματά Του· όμως, ακόμη σημαντικότερο για την εξέτασή μας είναι ότι η ιστορία του Χριστού κατά το τέλος του Ισραήλ ως εκλεκτού λαού καταδεικνύει πως ένας πρωταρχικός λόγος για τον οποίο οι Ιουδαίοι σκόνταψαν στην αποδοχή του Μεσσία τους ήταν ότι γνώριζαν πως ο Λόγος του Θεού, στην αρχή της ιστορίας της διαθήκης τους, είχε δηλώσει ότι Αυτός ήταν ένας Θεός. Τι δίλημμα!

Και μετά ταῦτα δεν ετόλμων πλέον να τον ερωτήσουν τίποτε. Και είπε προς αυτούς: Πώς λέγουν ότι ο Χριστός είναι υἱός του Δαβίδ; Και αυτός ο Δαβίδ λέγει στο βιβλίο των Ψαλμών: Εἶπεν ο Κύριος προς τον Κύριόν μου· Κάθου εκ δεξιῶν μου, εωσού θέσω τους εχθρούς σου υποπόδιόν σου. Ο Δαβίδ, λοιπόν, τον αποκαλεί Κύριο· πώς, λοιπόν, είναι υἱός του; Λουκᾶς 20:40–44.

Αυτή είναι η τελική περίοδος ερωτήσεων και απαντήσεων για τους Ιουδαίους, διότι μετά από εκείνη την αντιπαράθεση, «δεν ετόλμησαν πλέον να Του υποβάλουν ουδεμία ερώτηση». Μόλις είχε απαντήσει στην τελική ερώτηση της διακονίας Του προς τον απολωλότα οίκο (και πάντοτε υπάρχει ένας απολωλώς οίκος στην προφητική αφήγηση), και κατόπιν εγείρει το ζήτημα του ονόματός Του ως «Υιού του Δαβίδ», και επομένως ως του Μεσσία. Καθ' όλη τη διάρκεια των τρεισήμισι ετών, η αντιλογία περιλαμβάνει τα διάφορα ονόματά Του, τα οποία αντιπροσωπεύουν τον χαρακτήρα και τη φύση Του. Το όνομά Του τίθεται στο επίκεντρο στην αρχή, κατά το βάπτισμά Του, και έπειτα στην τελική Του αντιπαράθεση με τον απολωλότα οίκο, κατά τη θριαμβευτική είσοδο και στον σταυρό, μεταξύ άλλων περικοπών των Ευαγγελίων.

Οι Φαρισαίοι είχαν συναχθεί κοντά στον Ιησού καθώς Εκείνος απαντούσε στην ερώτηση του γραμματέως. Τότε, στραφείς προς αυτούς, τους υπέβαλε ένα ερώτημα: «Τι νομίζετε περί του Χριστού; τίνος υἱός είναι;» Το ερώτημα αυτό αποσκοπούσε στο να δοκιμάσει την πίστη τους σχετικά με τον Μεσσία,—να δείξει αν Τον θεωρούσαν απλώς άνθρωπο ή τον Υιό του Θεού. Μια χορωδία φωνών απάντησε: «Ο Υιός του Δαβίδ». Αυτός ήταν ο τίτλος που η προφητεία είχε δώσει στον Μεσσία. Όταν ο Ιησούς αποκάλυπτε τη θεότητά Του με τα ισχυρά θαύματά Του, όταν θεράπευε τους ασθενείς και ανέστανε τους νεκρούς, ο λαός αναρωτιόταν μεταξύ

του: «Δεν είναι αυτός ο Υιός του Δαβίδ;» Η Συροφοινίκισσα γυναίκα, ο τυφλός Βαρτιμαίος και πολλοί άλλοι είχαν κράξει προς Αυτόν ζητώντας βοήθεια: «Ελέησόν με, Κύριε, Υιέ του Δαβίδ». Ματθαίος 15:22. Ενώ εισερχόταν έφιππος στα Ιεροσόλυμα, είχε χαιρετισθεί με τη χαρμόσυνη κραυγή: «Ωσαννά τω Υιώ Δαβίδ· ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου». Ματθαίος 21:9. Και τα μικρά παιδιά στο ιερό είχαν εκείνη την ημέρα επαναλάβει αυτή την ευφρόσυνη προσφώνηση. Αλλά πολλοί από εκείνους που αποκαλούσαν τον Ιησού Υιό του Δαβίδ δεν αναγνώριζαν τη θεότητά Του. Δεν κατανοούσαν ότι ο Υιός του Δαβίδ ήταν επίσης ο Υιός του Θεού.

«Σε απάντηση προς τη δήλωση ότι ο Χριστός ήταν Υιός του Δαβίδ, ο Ιησούς είπε: “Πώς λοιπόν ο Δαβίδ εν Πνεύματι [το Πνεύμα της Θείας Έμπνευσης από τον Θεό] Τον αποκαλεί Κύριο, λέγοντας: Εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τὸν Κύριόν μου, Κάθου ἐκ δεξιῶν Μου, ἕως ὅτου θέσω τοὺς ἐχθροὺς Σου υποπόδιο τῶν ποδῶν Σου; Εάν λοιπόν ο Δαβίδ Τον αποκαλεί Κύριο, πώς είναι Υιός του; Και κανείς δεν μπορούσε να Του αποκρίνει ούτε έναν λόγο, ούτε τόλμησε κανείς από εκείνη την ημέρα και έπειτα να Τον ερωτήσει πλέον.”» The Desire of Ages, 609.

Το χρίσμα Του ως Μεσσία και η τελευταία Του συναναστροφή με εκείνους που ήλθε να σώσει αφορούσαν τη θεότητά Του, τον συμβολισμό των ονομάτων Του και, βεβαίως, τον κανόνα της πρώτης μνείας. Ο Ιησούς ολοκληρώνει το άμεσο έργο Του προς τους Ιουδαίους χρησιμοποιώντας την ιστορία του κυριολεκτικού Δαβίδ για να διδάξει περί του πνευματικού Δαβίδ. Γιατί να σχολιάσει ο Δαβίδ όταν ο Κύριος λέγει στον Κύριο να καθίσει στον θρόνο μαζί Του; Επειδή ο βασιλιάς Δαβίδ στην αρχή αντιπροσωπεύει τον πνευματικό Βασιλέα Δαβίδ στο τέλος. Ο μόνος τρόπος να κατανοηθεί ορθά η τελική δήλωση του Ιησού προς τον απολωλός οίκο ήταν να μπορεί κανείς να εφαρμόσει τον κανόνα της πρώτης μνείας, πράγμα που δεν μπορεί να γίνει, αν δεν γνωρίζει κανείς τον κανόνα.

Η τελική Του δήλωση προς τον απολωλός οίκο απαιτούσε κατανόηση του κανόνα της πρώτης μνείας, προκειμένου να γίνει κατανοητή. Ο Ιησούς χρησιμοποίησε τον Δαβίδ και τον υιό του Δαβίδ για να παρουσιάσει την αλήθεια στον απολωλό οίκο στην τελική Του δήλωση. Ήσαν, άλλωστε, ο οίκος του Δαβίδ. Ο Ιησούς, λοιπόν, έλαβε τον πατέρα (Δαβίδ) και τον έστρεψε προς τον Υιό (του Δαβίδ), και επίσης έλαβε τον υιό (του Δαβίδ) και τον έστρεψε προς τον πατέρα του (Δαβίδ). Έστρεψε τον πατέρα προς το τέκνο, καθώς προφητεύεται ότι θα πράξει το μήνυμα του Ηλία στις «έσχατες ημέρες». Αυτή ήταν η τελική Του αγγελία προς τον αρχαίο, κυριολεκτικό Ισραήλ, και ήταν ένα μήνυμα Ηλία, διότι βασιζόταν στον κανόνα της πρώτης μνείας. Ο κανόνας της πρώτης μνείας, επομένως, επιβεβαιώνει επίσης το μήνυμα του Ιησού ως μήνυμα Ηλία, βασισμένο στον ίδιο τον κανόνα. Ο κανόνας της πρώτης μνείας απαιτεί ότι, εάν το μήνυμα Ηλία του Ιωάννη του Βαπτιστή ήταν το πρώτο από το έσχατο προειδοποιητικό μήνυμα προς τον απολωλό οίκο του Ισραήλ, τότε και το τελικό μήνυμα που τους δόθηκε θα ήταν επίσης το μήνυμα Ηλία. Και έτσι ήταν...

Αφού ελέχθησαν όλα αυτά, θα ήθελα τώρα να αντλήσω από όλα αυτά ένα σημείο που βασίζεται στον κανόνα της πρώτης μνείας—το Άλφα και το Ωμέγα. Υπήρξε διαμάχη σχετικά με την κατανόηση του ποιος και τι είναι ο Θεός στην αρχή του αρχαίου Ισραήλ, η οποία προτυποποιούσε την ίδια διαμάχη στο τέλος του αρχαίου Ισραήλ. Στο τέλος του αρχαίου Ισραήλ, το έργο του

Χριστού περιελάμβανε τη διδασκαλία προς τον απολωλότα οίκο του Ισραήλ σχετικά με το ποιος και τι είναι ο Θεός. Στην ιστορία του τέλους υπήρξε αντίσταση εναντίον του Χριστού, η οποία στηριζόταν σε μια αρχική αλήθεια που είχε εδραιωθεί στην αρχή. Ο σύγχρονος πνευματικός Ισραήλ θα φέρει στην ιστορία του τα ίδια προφητικά χαρακτηριστικά.

Στην αρχή του Αντβεντισμού, οι ιστορικοί μάς πληροφορούν ότι οι Μιλλεριτές αποτελούνταν κυρίως από δύο χριστιανικές ομολογίες: τη Μεθοδικική και τη Christian Connection. Οι κύριες πεποιθήσεις του Μεθοδισμού βασίζονταν στη βίωση του ορθού χριστιανικού τρόπου ζωής. Είχαν τη «μέθοδο». Η κύρια πεποίθηση της Christian Connection θα μπορούσε να συνοψισθεί ως αντίθεση προς την καθολική διδασκαλία περί της Τριάδος.

Απ' όσο έχει προχωρήσει η έρευνά μου, ουσιαστικά όλη η ηγεσία των Μιλλεριτών προσχωρούσε σε εκείνο το δόγμα της Christian Connection. Υπάρχουν πολλοί κλάδοι του Κινήματος Μεταρρυθμίσεως των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας (SDARM), οι οποίοι εξακολουθούν να τηρούν και να προωθούν την αρχική μιλλεριτική κατανόηση του «αντιτριαδισμού». Ένα δίλημμα (και σημερινή πηγή αντιπαράθεσης) για όσους διατηρούν την κατανόηση των πρωτοπόρων υπήρξε και πάντοτε θα είναι το εξής: πώς να ανταποκριθούν στα πολλά και ποικίλα χωρία όπου η αδελφή White αντιτίθεται ευθέως στη δογματική θέση την οποία αυτοί ασπάζονται και προωθούν;

«Μου δόθηκε εντολή να πω: Τα αισθήματα εκείνων που αναζητούν προχωρημένες επιστημονικές ιδέες δεν είναι άξια εμπιστοσύνης. Γίνονται παραστάσεις όπως οι ακόλουθες: “Ο Πατέρας είναι ως το αόρατο φως· ο Υιός είναι ως το φως ενσαρκωμένο· το Πνεύμα είναι το φως που εκχέεται πανταχού.” “Ο Πατέρας είναι ως η δρόσος, αόρατος ατμός· ο Υιός είναι ως η δρόσος συγκεντρωμένη σε ωραία μορφή· το Πνεύμα είναι ως η δρόσος που έπεσε στην έδρα της ζωής.” Μια άλλη παράσταση είναι η εξής: “Ο Πατέρας είναι ως ο αόρατος ατμός· ο Υιός είναι ως το μολύβδινο νέφος· το Πνεύμα είναι η βροχή που έπεσε και ενεργεί με αναζωογονητική δύναμη.”»

«Όλες αυτές οι πνευματιστικές παραστάσεις είναι απλώς μηδαμινότητα. Είναι ατελείς, αναληθείς. Αποδυναμώνουν και υποβιβάζουν τη Μεγαλειότητα, με την οποία δεν μπορεί να συγκριθεί κανένα επίγειο ομοίωμα. Ο Θεός δεν μπορεί να συγκριθεί με τα πράγματα που έχουν κατασκευάσει τα χέρια Του. Αυτά δεν είναι παρά απλά γήινα πράγματα, που υποφέρουν κάτω από την κατάρρα του Θεού εξαιτίας των αμαρτιών του ανθρώπου. Ο Πατέρας δεν μπορεί να περιγραφεί με τα πράγματα της γης. Ο Πατέρας είναι όλο το πλήρωμα της Θεότητας σωματικώς και είναι αόρατος στη θνητή όραση.

Ο Υιός είναι όλο το πλήρωμα της Θεότητας φανερωμένο. Ο Λόγος του Θεού Τον δηλώνει ότι είναι «η απaráλλακτη εικόνα της υποστάσεως Αυτού». «Διότι τόσον ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε έδωκεν τον Υιόν αυτού τον μονογενή, διά να μη απολεσθή πας ο πιστεύων εις αυτόν, αλλά να έχη ζωήν αιώνιον». Εδώ φανερώνεται η προσωπικότητα του Πατρός.

«Ο Παράκλητος, τον οποίο ο Χριστός υποσχέθηκε να αποστείλει αφού αναλήφθηκε στον ουρανό, είναι το Πνεύμα σε όλο το πλήρωμα της Θεότητας, που καθιστά φανερή τη δύναμη της θείας χάριτος σε όλους όσους δέχονται και πιστεύουν στον Χριστό ως προσωπικό Σωτήρα. Υπάρχουν τρία ζώντα πρόσωπα της ουράνιας τριάδας· στο όνομα αυτών των τριών μεγάλων δυνάμεων —του Πατέρα, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος— βαπτίζονται εκείνοι που

δέχονται τον Χριστό διά ζωής πίστεως, και οι δυνάμεις αυτές θα συνεργαστούν με τους υπάκουους υπηκόους του ουρανού στις προσπάθειές τους να ζήσουν τη νέα ζωή εν Χριστώ.»
Special Testimonies, Series B, number 7, 62, 63.

Το απόσπασμα προσδιορίζει τα «αισθήματα εκείνων» που όριζαν τον Πατέρα, τον Υιό και το Πνεύμα με «τα πράγματα της γης». Έπειτα λέγει: «Ο Πατήρ δεν δύναται να περιγραφεί διά των πραγμάτων της γης». Προσέξατε δύο σημεία τα οποία διατυπώνει, μολονότι το ένα ενδέχεται να ακούγεται ως αντίφαση. Προσδιορίζει μια ψευδή περιγραφή της Θεότητας η οποία, αν θέλετε, προσδιορίζει τρεις θεούς. Είναι ψευδής περιγραφή της Θεότητας, αλλά δεν διατυπώνει κανένα σχόλιο ως προς το ότι ο ψευδής αυτός ορισμός της Θεότητας είναι επίσης εσφαλμένος επειδή αποδίδει λανθασμένο αριθμό θεών εντός της Θεότητας.

Παρατηρήστε επίσης ότι λέγει πως τα πράγματα της γης δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να περιγράψουν τον Πατέρα. Μέσα σε αυτήν ακριβώς τη δήλωση, η ίδια χρησιμοποιεί τα πράγματα της γης. Οι άνθρωποι είναι εκείνοι που έχουν παιδιά και μητέρες και πατέρες και θείες και εξαδέλφια. Και ο Ιησούς μάς λέγει ότι δεν θα υπάρχει πλέον γάμος στον ουρανό, στη γη που θα ανακαινισθεί, διότι θα είμεθα ως οι άγγελοι. Δεν υπάρχουν άγγελοι αγόρια και κορίτσια. Οι όροι που χρησιμοποιούνται από τους ανθρώπους και καθορίζουν τις σχέσεις τους μεταξύ τους έχουν χρησιμοποιηθεί από τον Θεό για να μας διδάξουν σχετικά με τη φύση και τον χαρακτήρα Του, αλλά ακόμη και «τα πράγματα της γης» που η θεία έμπνευση έχει χρησιμοποιήσει για να διδάξει στους ανθρώπους τον χαρακτήρα και τη φύση του Θεού είναι ατελή.

Έχουμε πληροφορηθεί ότι «Υπάρχουν τρία ζώντα πρόσωπα της ουράνιας τριάδος» ... «ο Πατήρ, ο Υιός και το Άγιον Πνεύμα». Αποτελεί βδέλυγμα να προσκολλά κανείς επίγεια πνευματιστικά αισθήματα σε αυτά τα τρία πρόσωπα, αλλά δεν αποτελεί βδέλυγμα να προσάπτει «το όνομα αυτών των τριών μεγάλων δυνάμεων» στον βιβλικό ορισμό της Θεότητας.

Η προφήτις λέγει ότι «το όνομα» των τριών μεγάλων εξουσιών που συγκροτούν τη Θεότητα είναι ο Πατήρ, ο Υιός και το Άγιον Πνεύμα. Όπως συμβαίνει με κάθε βιβλική αλήθεια, όταν αυτή συντίθεται γραμμή επί γραμμής, η πλήρης μαρτυρία πρέπει να αποτελείται από κάθε ορόσημο που έχει αποκαλυφθεί. Οι μαρτυρίες των προφητών πρέπει να συνδυάζονται. Ο Δανιήλ αποδίδει στον Χριστό το όνομα Παλμονί (μεταξύ άλλων ονομάτων, αλλά αυτό είναι απλώς ένα παράδειγμα). Ο Ιωάννης Τον αποκαλεί το Άλφα και το Ωμέγα και ο Μωυσής Τον αποκαλεί Ιεχωβά. Σύμφωνα με την Έλεν Ουάιτ, το όνομά Του είναι ο Πατήρ, ο Υιός και το Άγιον Πνεύμα.

«Ο Σατανάς... προωθεί αδιάκοπα το νόθο, για να απομακρύνει από την αλήθεια. Η έσχατη ακριβώς πλάνη του Σατανά θα είναι να καταστήσει ανενέργητη τη μαρτυρία του Πνεύματος του Θεού. “Όπου δεν υπάρχει όρασις, ο λαός διαφθείρεται” (Παροιμία 29:18). Ο Σατανάς θα εργασθεί επινοητικά, με διάφορους τρόπους και μέσω διαφόρων μέσων, για να κλονίσει την εμπιστοσύνη του υπολοίπου λαού του Θεού στην αληθινή μαρτυρία.»

«Θα εγερθεί ένα μίσος εναντίον των Μαρτυριών, το οποίο είναι σατανικό. Οι ενέργειες του Σατανά θα αποβλέπουν στο να κλονίσουν την πίστη των εκκλησιών σε αυτές, για τον εξής λόγο: ο Σατανάς δεν μπορεί να έχει τόσο ανεμπόδιστο πεδίο για να εισαγάγει τις πλάνες του και να δέσει ψυχές μέσα στις αυταπάτες του, εάν οι προειδοποιήσεις και οι έλεγχοι και οι

συμβουλές του Πνεύματος του Θεού εισακούονται.» Selected Messages, βιβλίο 1, 48.

Ένα σύντομο παρεμπίπτον σημείο από αυτό το χωρίο. Ο Ιωάννης έχει εξοριστεί στην Πάτμο για τον λόγο του Θεού και τη μαρτυρία του Ιησού. Υπάρχουν δύο στοχευόμενα ακροατήρια για το μήνυμα του τρίτου αγγέλου: εκείνοι που είναι εκτός του Αντβεντισμού και εκείνοι που είναι εντός του Αντβεντισμού. Ο Ιωάννης αντιπροσωπεύει έναν Αντβεντιστή ο οποίος όχι μόνο διώκεται από τον κόσμο εξαιτίας της υπακοής του στη Βίβλο, αλλά διώκεται επίσης και για την υπακοή του στα γραπτά του Πνεύματος της Προφητείας. Ο διωγμός που στρέφεται κατά του Πνεύματος της Προφητείας προέρχεται από το εσωτερικό, όχι από το εξωτερικό.

Στην αρχή της αρχαίας ιστορίας του Ισραήλ, ύστερα από τετρακόσια χρόνια στην Αίγυπτο, εκείνοι που επρόκειτο να είναι ο εκλεκτός λαός της διαθήκης δεν τηρούσαν πλέον το Σάββατο. Δεν γνώριζαν τον χαρακτήρα ούτε τη φύση του Χριστού. Είχαν προσκολληθεί σε παρεξηγήσεις περί του Θεού, τις οποίες είχαν ενστερνισθεί κατά την αιχμαλωσία τους. Οι δέκα πληγές· η διάβαση της Ερυθράς Θαλάσσης· το ουράνιο μάννα· η σκηνή του μαρτυρίου και όλα τα σκεύη της· οι ιερές τελετές· η αυλή, τα Άγια και τα Άγια των Αγίων· ο νόμος του Θεού· ο Βράχος που τους ακολουθούσε· το νερό που εξήλθε από τον Βράχο που τους ακολουθούσε, ακόμη και ο όφις επάνω στον στύλο, όλα αποσκοπούσαν στην αύξηση της γνώσεως του Θεού μέσα στον εκλεκτό λαό Του. Ήταν μια προοδευτική παιδεία. Αυτή η προοδευτική παιδεία συνεχίστηκε έως ότου οι γραμματείς «δεν ετόλμησαν πλέον να τον ερωτήσουν», και τότε Εκείνος προσδιόρισε το έσχατο ακριβώς θέμα που θα είχαν σε ανοικτή συζήτηση μαζί Του, και αυτό αφορούσε το όνομα του Δαβίδ και το ποιος και τι είναι ο Χριστός.

Στην αρχή του σύγχρονου πνευματικού Ισραήλ, ύστερα από 1260 έτη στην πνευματική Βαβυλώνα, εκείνοι που επρόκειτο να είναι ο εκλεκτός λαός της διαθήκης δεν τηρούσαν πλέον το Σάββατο. Δεν γνώριζαν τον χαρακτήρα ούτε τη φύση του Χριστού. Προσκολλώντο σε παρεξηγήσεις περί του Θεού, τις οποίες είχαν ενσταλάξει όσο ευρίσκοντο στην αιχμαλωσία. Η ιστορία του Αντβεντισμού, με όλα τα ορόσημά του, τις αποστασίες, τους συμβιβασμούς και τους εσωτερικούς του αγώνες, έφθασε σε ένα σημείο κατά τη δεκαετία του 1880, όταν εκδόθηκε το *The Desire of Ages*. Ενσωματωμένη στο βιβλίο εκείνο, στη σελίδα 671, βρίσκεται μια κατανόηση της Θεότητας η οποία έχει αναπτυχθεί πολύ πέρα από την κατανόηση που προήλθε από τον δέκατο όγδοο αιώνα.

Ο αρχαίος Ισραήλ είχε, προς το τέλος της ιστορίας του, μια διαμάχη η οποία προκλήθηκε από περιορισμένη κατανόηση της Θεότητας, βασισμένη σε αντίληψη που προερχόταν από την πρώιμη ιστορία του. Η μαρτυρία του Ιησού λέγει ότι, είτε ο Πατέρας, είτε ο Υιός, είτε το Άγιο Πνεύμα, όλοι είναι «το πλήρωμα της Θεότητος σωματικώς» (Κολοσσαείς 2:9). Η βιβλική μαρτυρία λέγει: «Άκουε, Ισραήλ· Κύριος ο Θεός ημών είναι εις Κύριος» (Δευτερονόμιον 6:4).

Το σύγχρονο Ισραήλ εμμένει σε ποικίλες αντιλήψεις περί της Θεότητος, και μόνον μία είναι ορθή. Στο τέλος του σύγχρονου Ισραήλ, ο Θεός θα ολοκληρώσει το έργο της αποκαλύψεως του χαρακτήρος Του, πράττοντας τούτο ενώ ο καιρός της δοκιμασίας ακόμη παρατείνεται. Αυτό ακριβώς έπραξε για τους Ιουδαίους, και Αυτός ουδέποτε μεταβάλλεται. Είναι βέβαιο ότι θα συνεχίσουμε να αυξανόμαστε στην κατανόησή μας περί της φύσεως και του χαρακτήρος του Θεού

καθ' όλη την αιωνιότητα, αλλά έχει υπάρξει μία σκόπιμη προφητική γραμμή της αληθείας, η οποία καταδεικνύει τις προσπάθειες του Θεού να παιδεύσει τον λαό Του περί του εαυτού Του, και αυτή η ιστορία αποτελεί μέρος της διδασκαλίας που επιζητεί να μεταδώσει τώρα, και η πληροφορία που βρίσκεται στον προφητικό λόγο σχετικά με εκείνη την παιδευτική διαδικασία προσδιορίζει ένα τέλος της συζητήσεως που αντιστοιχεί προς τη λήξη του χρόνου της δοκιμασίας.

«Ο Χριστός είναι ο προϋπάρχων, αυθυπάρχων Υιός του Θεού... Μιλώντας για την προϋπαρξή Του, ο Χριστός μεταφέρει τον νου πίσω μέσα από αχρόνιστους αιώνες. Μας βεβαιώνει ότι ποτέ δεν υπήρξε καιρός κατά τον οποίο να μην ήταν σε στενή κοινωνία με τον αιώνιο Θεό. Εκείνος, του οποίου τη φωνή άκουγαν τότε οι Ιουδαίοι, ήταν με τον Θεό ως ένας ανατραφείς πλησίον Του.» Signs of the Times, August 29, 1900.

«Ήταν ίσος με τον Θεό, άπειρος και παντοδύναμος... Είναι ο αιώνιος, αυθύπαρκτος Υιός.»

«Ενώ ο Λόγος του Θεού ομιλεί για την ανθρώπινη φύση του Χριστού όταν ευρίσκετο επάνω στη γη αυτή, ομιλεί επίσης κατηγορηματικώς και σχετικά με την προϋπαρξή Του. Ο Λόγος υπήρχε ως θείο ον, ως ο αιώνιος Υιός του Θεού, εν ενώσει και ενότητι με τον Πατέρα Του. Από την αιωνιότητα ήταν ο Μεσίτης της διαθήκης, εκείνος εν τω οποίω επρόκειτο να ευλογηθούν όλα τα έθνη της γης, τόσο οι Ιουδαίοι όσο και οι Εθνικοί, εάν Τον εδέχοντο. «Ο Λόγος ήτο μετά του Θεού, και Θεός ήτο ο Λόγος». Πριν δημιουργηθούν άνθρωποι ή άγγελοι, ο Λόγος ήτο μετά του Θεού και ήτο Θεός.» Review and Herald, 5 Απριλίου 1906.

Στο χωρίο αυτό παραθέτει λόγια από τις πρώτες κιόλας λέξεις του Ιωάννη.

Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος. Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν. Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν. Ἰωάννης 1:1–3.

Στην αρχή υπήρχαν τουλάχιστον δύο Θεοί, διότι ο Ιωάννης μόλις είπε: «Ο Λόγος ήταν Θεός και ήταν με τον Θεό». Στο πρώτο εδάφιο της Γένεσεως η εβραϊκή λέξη «Elohim» μεταφράζεται ως Θεός. Συχνά στον λόγο του Θεού το «Elohim» τοποθετείται σε γραμματική δομή ώστε να δηλώνει έναν ενικό Θεό, αλλά, παρ' όλα αυτά, είναι πληθυντικός. Ο Ιωάννης απομακρύνει την εκτίμηση ότι το «Elohim» στο εδάφιο είναι ενικός Θεός με τη δεύτερη μαρτυρία του επί του θέματος. Η μαρτυρία του εδραιώνει τουλάχιστον δύο Θεούς.

Ακόμη πιο προβληματικό για τους αντιτριαδιστές που ομολογούν ότι υποστηρίζουν το Πνεύμα της Προφητείας είναι το ότι, στην αρχή, «το Πνεύμα του Θεού εφέρετο επί της επιφανείας των υδάτων». Το «Πνεύμα» που εφέρετο επάνω στα ύδατα είναι ο Πατέρας ή ο Υιός, ή μήπως ήταν το τρίτο πρόσωπο της επουρανίου τριάδος, όπως αναφέρεται σε Αυτόν η Αδελφή White; Τα τρία πρώτα εδάφια του Ιωάννη στο ευαγγέλιό του ακολουθούνται από τα εξής λόγια.

Ἐν αὐτῷ ἦτο ἡ ζωὴ· καὶ ἡ ζωὴ ἦτο τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τὸ φῶς φαίνει ἐν τῇ σκοτίᾳ· καὶ ἡ σκοτία δὲν κατενόησεν αὐτό. Ἰωάννης 1:4, 5.

Η αναφορά στο φως και στο σκοτάδι βρίσκεται σε πλήρη συμφωνία με την αρχή της Γένεσης, η οποία λέγει.

Και εἶπεν ὁ Θεός, Γενηθήτω φῶς· και ἐγένετο φῶς. Και εἶδεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς, ὅτι καλόν· και διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνὰ μέσον τοῦ φωτός και ἀνὰ μέσον τοῦ σκότους. Γένεσις 1:3, 4.

Θα επανέλθουμε συντόμως σε αυτά τα δύο παράλληλα χωρία περί του φωτός, το οποίο αποτελεί το θέμα στην αφήγηση της δημιουργίας που ακολουθεί μετά την εισαγωγή της Θεότητας. Εν αρχή, η πρώτη αλήθεια που πραγματεύεται το κείμενο είναι η σύσταση ή η φύση της Θεότητας. Όμως το χωρίο δεν παύει παρά στο κεφάλαιο δύο, εδάφιο τρία, όπου βρίσκουμε ότι οι τρεις τελευταίες λέξεις της δημιουργίας αρχίζουν με τα τρία εβραϊκά γράμματα τα οποία, από κοινού, σχηματίζουν τη λέξη που μεταφράζεται ως «αλήθεια».

Η αρχή της διήγησης της δημιουργίας εισάγει τη Θεότητα, κατόπιν εκθέτει τη δημιουργική δύναμη του λόγου Του, και έπειτα ολοκληρώνει το χωρίο με μια θεία υπογραφή που αντιπροσωπεύει την αλήθεια, το μήνυμα του τρίτου αγγέλου και το όνομα του Θεού, όπως αυτό παριστάνεται από το Άλφα και το Ωμέγα.

Και συνετέλεσεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἃ ἐποίησε· και κατέπαυσεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὧν ἐποίησε. Και εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἐβδόμην και ἡγίασεν αὐτήν, διότι ἐν αὐτῇ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὧν ἤρξατο ὁ Θεὸς ποιῆσαι. Γένεσις 2:2, 3.

Το τέλος των πρώτων αληθειών που διδάσκονται στον Λόγο του Θεού αποτελεί το αποκορύφωμα του χωρίου. Καταλήγει με τις τρεις λέξεις «Θεός», «δημιούργησε» και «έκανε», τονίζοντας έτσι την αρχή του χωρίου, αλλά εξίσου σημαντικά τονίζοντας και το Σάββατο της εβδόμης ημέρας. Το Σάββατο, βεβαίως, είναι το σύμβολο της δημιουργίας και το σημείο μεταξύ του Θεού και του εκλεκτού λαού Του. Η «Αλήθεια» παριστάνεται στα τρία γράμματα που αρχίζουν καθεμιά από εκείνες τις τρεις τελικές λέξεις της δημιουργίας. Η μαρτυρία υπογραμμίζει πόσο σπουδαία και σημαντική είναι η αλήθεια του Σαββάτου, αλλά εξίσου βαθύ είναι και το ότι εκείνα τα τρία γράμματα αντιπροσωπεύουν επίσης τα τρία βήματα των μηνυμάτων του πρώτου, του δευτέρου και του τρίτου αγγέλου. Έτσι, στο πρώτο κίολας χωρίο της Αγίας Γραφής, το Σάββατο, ως το σημείο της δημιουργικής δυνάμεως του Θεού, προσδιορίζεται επίσης ως το ζήτημα της δοκιμασίας στο τέλος του χρόνου. Το τελευταίο βιβλίο της Αγίας Γραφής παρέχει μια τρίτη μαρτυρία που συνοδεύει τη μαρτυρία του Ιωάννη στο ευαγγέλιό του.

Ιωάννης προς τας επτά εκκλησίας τας εν τη Ασία· χάρις υμίν και ειρήνη ἀπὸ τον ὄντα και τον ἦν και τον ερχόμενον, και ἀπὸ των επτά Πνευμάτων, ἀτινα είναι ενώπιον του θρόνου αὐτοῦ, και ἀπὸ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις είναι ὁ μάρτυς ὁ πιστός, ὁ πρωτότοκος εκ των νεκρῶν και ὁ ἀρχων των βασιλέων της γης. Εἰς τον αγαπήσαντα ημᾶς και λούσαντα ημᾶς ἀπὸ των αμαρτιῶν ημῶν εν τῷ αἵματι αὐτοῦ, και ὅστις ἔκαμεν ημᾶς βασιλεῖς και ιερεῖς εἰς τον Θεόν και Πατέρα αὐτοῦ, εἰς αὐτόν ἡ δόξα και τὸ κράτος εἰς τους αἰῶνας των αἰῶνων. Αμήν. Ἰδοῦ, ἐρχεται μετὰ των νεφελῶν, και θέλει ἰδεῖ αὐτόν πας οφθαλμός, και εκείνοι οἵτινες ἐξεκέντησαν αὐτόν· και θέλουσι θρηνῆσαι ἐπ' αὐτόν πάσαι αι φυλαί της γης. Ναι, αμήν. Εγώ εἶμαι τὸ Ἄλφα και τὸ Ωμέγα, ἡ αρχή και τὸ τέλος, λέγει Κύριος, ὁ ὢν και ὁ ἦν και ὁ ερχόμενος, ὁ Παντοκράτωρ.

Εγώ ὁ Ιωάννης, ὁ ὁποῖος εἶμαι και ἀδελφός σας και συμμετοχος στη θλίψη και στη βασιλεία και στην υπομονή του Ἰησοῦ Χριστοῦ, βρισκόμουν στη νήσο την καλουμένη Πάτμο, για τον

λόγο του Θεού και για τη μαρτυρία του Ιησού Χριστού. Κατά την ημέρα του Κυρίου ήλθα σε πνευματική έκσταση, και άκουσα πίσω μου μεγάλη φωνή, σαν σάλπιγγα, που έλεγε: Εγώ είμαι το Άλφα και το Ωμέγα, ο πρώτος και ο έσχατος· και: Ό,τι βλέπεις, γράψ' το σε βιβλίο και στείλε το στις επτά εκκλησίες που είναι στην Ασία: στην Έφεσο, και στη Σμύρνη, και στην Πέργαμο, και στα Θυάτειρα, και στις Σάρδεις, και στη Φιλαδέλφεια, και στη Λαοδίκεια. Αποκάλυψη 1:4–11.

Οι τρεις πρώτοι στίχοι του πρώτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως προσδιορίζουν το τελικό προειδοποιητικό μήνυμα και τον τρόπο με τον οποίο το μήνυμα αυτό μεταβιβάζεται από τον Θεό προς την ανθρωπότητα. Δηλώνουν επίσης ότι πρόκειται για την Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού, επισημαίνοντας έτσι μια διάκριση μεταξύ του βιβλίου της Αποκαλύψεως και του βιβλίου του Δανιήλ. Το ένα είναι προφητεία, το άλλο αποκάλυψη.

«Στην Αποκάλυψη συναντώνται και ολοκληρώνονται όλα τα βιβλία της Αγίας Γραφής. Εδώ βρίσκεται το συμπλήρωμα του βιβλίου του Δανιήλ. Το ένα είναι προφητεία· το άλλο αποκάλυψη. Το βιβλίο που είχε σφραγιστεί δεν είναι η Αποκάλυψη, αλλά εκείνο το τμήμα της προφητείας του Δανιήλ που αναφέρεται στις έσχατες ημέρες. Ο άγγελος πρόσταξε: “Σὺ δέ, Δανιήλ, κλείσον τοὺς λόγους καὶ σφράγισον τὸ βιβλίον, ἕως καιροῦ συντελείας.” Δανιήλ 12:4.» Πράξεις των Αποστόλων, 585.

Στο βιβλίο της Αποκαλύψεως υπάρχουν γραμμές προφητείας οι οποίες πρέπει να αναγνωρισθούν και να συναρμολογηθούν, γραμμή επί γραμμής. Όλες αυτές οι προφητικές γραμμές καταλήγουν στο βιβλίο της Αποκαλύψεως, αλλά το βιβλίο που είχε σφραγισθεί δεν ήταν το βιβλίο της Αποκαλύψεως, ούτε ήταν απλώς το βιβλίο του Δανιήλ εκείνο που είχε σφραγισθεί· αλλά εκείνο που είχε σφραγισθεί στο βιβλίο του Δανιήλ ήταν «εκείνο το τμήμα της προφητείας του Δανιήλ που σχετίζεται με τις έσχατες ημέρες».

Οι «έσχατες ημέρες» μπορούν να νοηθούν με γενική έννοια, αλλά η κατανόησή τους ως θεόπνευστων λόγων (όπως πράγματι είναι) απαιτεί επίσης να εξετάσουμε αν η έκφραση «έσχατες ημέρες» έχει προσκολλημένο σε αυτήν προφητικό συμβολισμό. Οι «έσχατες ημέρες» αποτελούν μια συγκεκριμένη περίοδο της προφητικής ιστορίας, η οποία υποστηρίζεται από πολλές γραμμές μαρτυρίας. Ελπίζω να εκθέσω αυτή την ιστορία στο προσεχές μέλλον. Πρόκειται συγκεκριμένα για την ιστορία από το 1798 έως τη λήξη της δοκιμασίας. Ένας τρόπος να το αναγνωρίσουμε αυτό είναι ότι, στη λειτουργία του κατά γράμμα αγιαστηρίου, υπήρχε μία ημέρα του έτους που αντιπροσώπευε την κρίση, και αυτή ήταν η Ημέρα του Εξιλασμού. Εκείνη η κατά γράμμα τελετή προτυποποιούσε αυτό που η Αδελφή Γουάιτ αποκαλεί αντιτυπική Ημέρα του Εξιλασμού. Η προφητική ή πνευματική Ημέρα του Εξιλασμού αντιπροσωπεύει τις «έσχατες ημέρες» του χρόνου της δοκιμασίας· αντιπροσωπεύει την περίοδο της τελικής κρίσεως.

Η προφητεία στον Δανιήλ που ήταν σφραγισμένη ήταν διττή. Υπήρχε μία προφητεία σχετική με τις έσχατες ημέρες, την οποία αναγνώρισαν οι Μίλλεριτές, και η οποία ανήγγελλε το άνοιγμα της κρίσεως. Εκείνο το χωρίο του Δανιήλ αντιπροσωπεύεται από το όραμα του ποταμού Ουλάι των κεφαλαίων οκτώ και εννέα. Η άλλη προφητεία που ήταν σφραγισμένη στον Δανιήλ αναγγέλλει το κλείσιμο της κρίσεως, και το τέλος του Αντβεντισμού, και το τέλος των Ηνωμένων Πολιτειών, και το τέλος του κόσμου. Εκείνο το όραμα αντιπροσωπευόταν από τον ποταμό Χιδδέκελ.

«Το φως που έλαβε ο Δανιήλ από τον Θεό δόθηκε ιδιαίτερα για αυτές τις έσχατες ημέρες. Τα οράματα που είδε στις όχθες του Ουλαΐ και του Ιδδεκέλ, των μεγάλων ποταμών της Σεναάρ, βρίσκονται τώρα σε πορεία εκπλήρωσης, και όλα τα προλεχθέντα γεγονότα σύντομα θα πραγματοποιηθούν.» Testimonies to Ministers, 112, 113.

Το όραμα του Ουλαΐ αποσφραγίστηκε το 1798 και αφορά το αγιαστήριο του Θεού και τον λαό Του. Το όραμα του Χιδδεκέλ αποσφραγίστηκε το 1989 όταν, όπως περιγράφεται στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, εδάφιο σαράντα, οι χώρες που αντιπροσώπευαν την πρώην Σοβιετική Ένωση παρασύρθηκαν από τον παπισμό και τις Ηνωμένες Πολιτείες, και αφορά τους εχθρούς του λαού του Θεού. Τα δύο οράματα λειτουργούν όπως οι επτά εκκλησίες και οι επτά σφραγίδες στο βιβλίο της Αποκαλύψεως. Το ένα είναι η εσωτερική ιστορία της εκκλησίας και το άλλο είναι η εξωτερική ιστορία της εκκλησίας, και αμφότερα εκτείνονται σε ολόκληρη τη διάρκειά της και είναι «ιδιαιτέρως για» «αυτές τις έσχατες ημέρες».

Αλλ' ενώ μᾶς λέγουν ότι τὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως δὲν εἶναι τὸ ἐσφραγισμένον βιβλίον, μᾶς λέγουν ἐπίσης ὅτι εἶναι ἐσφραγισμένον βιβλίον.

«Ἡ Ἀποκάλυψη εἶναι ἓνα σφραγισμένο βιβλίο, ἀλλὰ εἶναι ἐπίσης καὶ ἓνα ανοιγμένο βιβλίο. Καταγράφει θαυμαστά γεγονότα που πρόκειται να λάβουν χώρα στις έσχατες ημέρες της ιστορίας αυτής της γης. Οι διδασκαλίες αυτού του βιβλίου είναι συγκεκριμένες, όχι μυστικιστικές και ακατανόητες. Σε αυτό επαναλαμβάνεται η ίδια γραμμὴ προφητείας ὡς και στον Δανιήλ. Ορισμένες προφητείες ο Θεός τις έχει επαναλάβει, δείχνοντας ἔτσι ὅτι πρέπει να τους αποδοθεῖ σημασία. Ο Κύριος δεν επαναλαμβάνει πράγματα που δεν ἔχουν μεγάλη σπουδαιότητα.» Manuscript Releases, τόμος 9, 8.

Το βιβλίο της Αποκάλυψης αποσφραγίζεται, επειδή οι προφητείες του Δανιήλ αποσφραγίζονται, και οι ίδιες ακριβώς γραμμὲς προφητειῶν που ἔχουν αποσφραγιστεῖ στον Δανιήλ εἶναι οι ίδιες γραμμὲς που βρίσκονται στην Αποκάλυψη. Εκείνο που ἦταν σφραγισμένο στο βιβλίο της Αποκάλυψης ἦταν ἓνα μέρος της Αποκάλυψης, ιδιαίτερα σχετιζόμενο με τον λαό του Θεού κατὰ τις «έσχατες ημέρες». Όταν η Ἀδελφὴ Ουαίτ ἔγραψε αὐτὴ τὴ δήλωση, οἱ «επτά βροντὲς» ἦταν, κατὰ τον χρόνο που τὴν ἔγραψε, ἀκόμη σφραγισμένες, γι' αὐτὸ ἔγραψε ὅτι «εἶναι σφραγισμένο βιβλίο». Εἶπε ἐπίσης ὅτι τὸ βιβλίο του Δανιήλ ἦταν τὸ «βιβλίο που ἦταν σφραγισμένο», χρησιμοποιώντας παρελθοντικὸ χρόνο. Για ἐκείνη εἶχε ἀποσφραγιστεῖ τὸ 1798.

Εκείνο που ἐσφραγίσθη σχετικὰ με τις επτά βροντὲς κατὰ τὴ διάρκεια της ζωῆς της δεν ἦταν ἀπλῶς τὰ μελλοντικὰ γεγονότα που παριστάνονται ἀπὸ τις επτά βροντὲς, ἀλλὰ πρωτίστως ὅτι οἱ «επτά βροντὲς» καταδεικνύουν πῶς ἡ ἀρχὴ του Ἀντβεντισμοῦ παραλληλίζει τὸ τέλος του Ἀντβεντισμοῦ. Οἱ «επτά βροντὲς» ἀποκαλύπτουν τὸν σπουδαιότερο προφητικὸ κανόνα που απαιτεῖται για να κατανοηθεῖ ἡ Ἀποκάλυψη του Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐνῶ συγχρόνως ἀποκαλύπτουν ἓνα γνώρισμα της φύσεως καὶ του χαρακτήρος του Θεοῦ, ὅτι Αὐτός εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος των πάντων. Ἡ προφητεία προσδιορίζει ὅτι ὑπάρχει ἓνα σκόπιμη ἀνάπτυξη των ἀληθειῶν που συνδέονται με τὴ φύση καὶ τὸν χαρακτήρα του Θεοῦ.

Ο Ἰησοῦς, ὅταν παριστάνεται ὡς ὁ «Λέων ἐκ της φυλῆς Ἰούδα», συμβολίζει τὸ ἔργο που ἐπιτελεῖ καθὼς ἀποκαλύπτει τὴν ἀλήθεια κατὰ τρόπο προοδευτικὸ καὶ συστηματικὸ διαμέσου της ιστορίας.

Σφραγίζει τον προφητικό λόγο μέχρι το χρονικό σημείο κατά το οποίο πρέπει να γίνει κατανοητός. Σφραγίζει και αποσφραγίζει την αλήθεια με σκοπό τη διδασκαλία. Ως Παλαμωνί, ο Ιησούς είναι ο Θαυμαστός Αριθμητής, ο Κύριος του χρόνου που ελέγχει την ιστορία Του. Ως το Άλφα και το Ωμέγα, είναι, μεταξύ άλλων, ο Κύριος της γλώσσας. Ως ο Λέων εκ της φυλής Ιούδα είναι εκείνος που καθορίζει τότε η αλήθεια αποκαλύπτεται στους ανθρώπους.

Στο πρώτο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, μετά τα τρία πρώτα εδάφια, η Θεότητα παρουσιάζεται ως τρεις διακεκριμένες οντότητες.

Ο Ιωάννης προς τις επτά εκκλησίες που είναι στην Ασία: Χάρις σε σας και ειρήνη,

ἀπὸ τοῦ ὄντος καὶ τοῦ ἦν καὶ τοῦ ἐρχομένου·

καὶ ἀπὸ τῶν ἐπτὰ Πνευμάτων, τὰ ὅποια εἶναι ἐνώπιον τοῦ θρόνου αὐτοῦ·

Και ἀπὸ τον Ἰησοῦ Χριστό, ο οποίος είναι ο μάρτυς ο πιστός, και ο πρωτότοκος εκ των νεκρών, και ο ἄρχων των βασιλέων της γης. Αποκάλυψη 1:4, 5.

Η εισαγωγή του τελευταίου βιβλίου της Αγίας Γραφής απευθύνει σαφώς χαιρετισμό προς την εκκλησία του Θεού, ο οποίος προσδιορίζει τον Πατέρα, το Πνεύμα και τον Υιό. Το τέλος του Λόγου του Θεού επαναλαμβάνει την αρχή, και, πράττοντας τούτο, τονίζει τη σημασία της ορθής κατανόησης της Θεότητας. Τούτο το πράττει για εκείνους οι οποίοι θα είναι Φιλαδελφείς και θα αποτελέσουν τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Αυτοί είναι ο τελικός λαός της διαθήκης, ο οποίος έχει προτυπωθεί σε όλη την έκταση των γραμμών της ιστορίας της διαθήκης. Αυτοί οι μάρτυρες, μεταξύ άλλων αληθειών, καταδεικνύουν ότι ο Θεός επιζητούσε προοδευτικά να αυξήσει τη γνώση της φύσεώς Του και του χαρακτήρα Του καθ' όλη τη διάρκεια της προφητικής ιστορίας.

Το μέγιστο σύμβολο στην Αγία Γραφή της ελλείψεως του ανθρώπου ως προς τη γνώση του Θεού ήταν ο Φαραώ, ο οποίος εκπροσωπούσε την Αίγυπτο, σύμβολο ολόκληρου του κόσμου και, συνεπώς, όλης της ανθρωπότητας. Εκείνος ο οδοδείκτης αρχίζει τη διαδικασία στην αρχή του κυριολεκτικού Ισραήλ, όπου ο Θεός επιζητούσε να καταστήσει γνωστό το όνομά Του. Στο τέλος του κυριολεκτικού Ισραήλ, η διαμάχη σχετικά με το όνομα του Θεού επαναλήφθηκε. Στο τέλος του κυριολεκτικού Ισραήλ, ο Ιησούς επισήμανε τη συναναστροφή Του με τους Ιουδαίους ταυτίζοντας την ιστορία του Δαβίδ και χρησιμοποιώντας «τον κανόνα της πρώτης μνείας» για να αναπαραστήσει την τελική δήλωση σχετικά με τη Λαοδικειακή τύφλωση των Ιουδαίων. Δεν μπορούσαν να κατανοήσουν τι έλεγε, διότι δεν γνώριζαν τον κανόνα του Άλφα και του Ωμέγα, ούτε γνώριζαν το Άλφα και το Ωμέγα που στεκόταν ενώπιόν τους.

Στην αρχή του πνευματικού Ισραήλ, παραλληλίζεται η διαμάχη που προτυπώνεται στην ιστορία του Μωυσή. Καθώς ο Αντβεντισμός έχει διανύσει την ιστορία των «εσχάτων ημερών», έχουν δοθεί πολλές ευκαιρίες για να κατανοηθεί πληρέστερα το Άλφα και το Ωμέγα, όπως ακριβώς συνέβη και με τον αρχαίο Ισραήλ. Θα έλθει σημείο κατά το τέλος του Αντβεντισμού όπου δεν θα υποβάλλονται πλέον ερωτήματα, όπως συνέβη στις ημέρες του Χριστού.

Επιστρέφοντας στο χωρίο του πρώτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως, βλέπουμε ότι η χάρις και η ειρήνη αποστέλλονται από Εκείνον «ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος», καθώς και από τα επτά

Πνεύματα και επίσης από τον Ιησού. Η Θεότητα παριστάνεται ως ο Ιησούς, τα επτά Πνεύματα και Εκείνος «ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος», επιτρέποντάς μας έτσι να γνωρίσουμε ότι είναι ο Πατήρ εκείνος που κατέχει τα χαρακτηριστικά τα οποία παριστάνονται με το «ὁ ὢν, ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος». Τα χαρακτηριστικά αυτά παριστάνουν την αιώνια φύση του Θεού. Αυτός υπήρχε πάντοτε, και στα εδάφια οκτώ και εννέα ακριβώς αυτό το γνώρισμα αποδίδεται σαφώς στον Ιησού.

Εγώ είμαι το Άλφα και το Ωμέγα, η αρχή και το τέλος, λέγει Κύριος, ο ὢν και ο ἦν και ο ἐρχόμενος, ο Παντοκράτωρ. Εγώ, ο Ιωάννης, ο οποίος είμαι και αδελφός σας και συγκοινωνός στη θλίψη και στη βασιλεία και στην υπομονή του Ιησού Χριστού, βρισκόμουν στο νησί που καλείται Πάτμος, για τον λόγο του Θεού και για τη μαρτυρία του Ιησού Χριστού. Εγενόμην εν Πνεύματι κατά την Κυριακή ημέρα, και ήκουσα πίσω μου φωνή μεγάλη, ως σάλπιγγος, η οποία έλεγε: Εγώ είμαι το Άλφα και το Ωμέγα, ο πρώτος και ο έσχατος· και, ὅτι βλέπεις, γράψε το σε βιβλίο και στείλε το στις επτά εκκλησίες που είναι στην Ασία: στην Έφεσο και στη Σμύρνη και στην Πέργαμο και στα Θυάτειρα και στις Σάρδεις και στη Φιλαδέλφεια και στη Λαοδίκεια. Αποκάλυψη 1:8–11.

Όσοι έχουν μια Αγία Γραφή στην οποία τα λόγια του Ιησού τυπώνονται με κόκκινο χρώμα, γνωρίζουν ότι στα εδάφια οκτώ και ένδεκα ο ομιλών είναι ο Ιησούς. Στα εδάφια αυτά ο Ιησούς δηλώνει ότι κατέχει την ίδια αιώνια φύση με τον Πατέρα, όταν προσδιορίζει τον εαυτό Του ως «τον Κύριο, ο ὢν και ο ἦν και ο ἐρχόμενος», και ο Ιησούς προσθέτει επίσης ότι είναι «ο Παντοκράτωρ».

Το πρώτο κιόλας πράγμα που λέγει ο Ιησούς στην αρχή του βιβλίου της Αποκάλυψης, του βιβλίου που δηλώνει ότι είναι η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού, είναι ότι Αυτός είναι το Άλφα και το Ωμέγα, ὅτι και Αυτός επίσης είναι αιώνιος, καθώς είναι ο Πατέρας, και ὅτι και Αυτός είναι ο Παντοκράτωρ Θεός. Τα γνωρίσματα της φύσεως του Θεού αποτελούν τα πρώτα κιόλας λόγια του Ιησού στο βιβλίο της Αποκάλυψης. Αυτά τα γνωρίσματα συνιστούν άμεσα προσκόμματα για τους Αντιβεντιστές που εξακολουθούν να υπερασπίζονται την αρχική θέση περί της Θεότητας. Πιστεύουν ότι υπήρξε χρόνος κατά τον οποίο ο Πατέρας έφερε forth τον Υιό Του.

Το τέλος του βιβλίου της Αποκάλυψης συμφωνεί με την αρχή του βιβλίου της Αποκάλυψης.

Η Δευτέρα Παρουσία ακολουθεί την περιγραφή της Θεότητας. Στο εικοστό δεύτερο κεφάλαιο διαπιστώνουμε ὅτι το τέλος του βιβλίου συμφωνεί με την αρχή του βιβλίου, και το δωδέκατο εδάφιο αντιστοιχεί προς το έβδομο εδάφιο του πρώτου κεφαλαίου, αναφερόμενο στη Δευτέρα Παρουσία.

Καὶ ἰδοὺ, ἔρχομαι ταχέως, καὶ ὁ μισθός μου εἶναι μετ' ἐμοῦ, διὰ νὰ ἀποδώσω εἰς ἕκαστον ὡς θέλει εἶσθαι τὸ ἔργον αὐτοῦ. Ἐγὼ εἰμι τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ὠ, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος. Μακάριοι οἱ πράττοντες τὰς ἐντολάς αὐτοῦ, διὰ νὰ ἔχωσι δικαίωμα εἰς τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, καὶ νὰ εἰσέλθωσι διὰ τῶν πυλῶν εἰς τὴν πόλιν. Ἐξὼ εἶναι οἱ κύνες, καὶ οἱ μάγοι, καὶ οἱ πόρνοι, καὶ οἱ φονεῖς, καὶ οἱ εἰδωλολάτραι, καὶ πᾶς ὁ ἀγαπῶν καὶ πράττων τὸ ψεῦδος. Ἐγὼ ὁ Ἰησοῦς ἔπεμψα τὸν ἄγγελόν μου διὰ νὰ μαρτυρήσῃ εἰς ἑσᾶς ταῦτα ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. Ἐγὼ εἰμι ἡ ρίζα καὶ τὸ γένος τοῦ Δαβὶδ, ὁ ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς καὶ ὁ πρωϊνός. Καὶ τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ νύμφη λέγουσιν, Ἔρχου. Καὶ ὁ ἀκούων ἄς εἴπῃ, Ἔρχου. Καὶ ὁ διψῶν ἄς ἔλθῃ. Καὶ ὅστις θέλει,

ας λάβη δωρεάν τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς. Ἀποκάλυψις 22:12–17.

Μετά την αναφορά στη Δευτέρα Παρουσία, ο Ιησούς, όπως και στο πρώτο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, προσδιορίζει τον Εαυτό Του ως το Άλφα και το Ωμέγα. Έπειτα προσθέτει τη διάκριση μεταξύ εκείνων που θα ακούσουν και εκείνων που δεν θα ακούσουν, ότι το Πνεύμα λέγει προς τις εκκλησίες. Αναφέρεται στη διαδικασία της επικοινωνίας που απεικονίζεται στα εδάφια ένα έως τρία του πρώτου κεφαλαίου, προσδιορίζοντας ότι έστειλε τον Γαβριήλ με το μήνυμα προς τον Ιωάννη.

Κατόπιν επανέρχεται στην τελική δήλωση που έκανε προς τους Γραμματείς και τους Φαρισαίους στο τέλος του αρχαίου Ισραήλ. Συνδέει αμφότερα τα τέλη, του κυριολεκτικού και του πνευματικού Ισραήλ, απαντώντας στην Αποκάλυψη, για εκείνους που ζουν στις «έσχατες ημέρες», εκείνο που οι Ιουδαίοι στις δικές τους «έσχατες ημέρες» δεν μπόρεσαν να κατανοήσουν. Λέγει ότι είναι η ρίζα (η αρχή) και ο απόγονος (το τέλος) του Δαβίδ. Το θέμα του Δαβίδ και του Κυρίου του ήταν η τελευταία δήλωση που έκανε ο Ιησούς προς τους φιλονεικούντες Ιουδαίους, και προτυπώνει την τελική διακήρυξη προς εκείνους των εσχάτων ημερών οι οποίοι, σύμφωνα με το μήνυμα προς την εκκλησία της Φιλαδελφείας, ισχυρίζονται ότι είναι Ιουδαίοι, αλλά δεν είναι.

Ἴδου, θέλω κάμει τοὺς ἐκ τῆς συναγωγῆς τοῦ Σατανᾶ, οἵτινες λέγουσιν ὅτι εἶναι Ἰουδαῖοι, καὶ δὲν εἶναι, ἀλλὰ ψεύδονται· ἰδοὺ, θέλω κάμει αὐτοὺς νὰ ἔλθωσι καὶ νὰ προσκυνήσωσιν ἐνώπιον τῶν ποδῶν σου, καὶ νὰ γνωρίσωσιν ὅτι ἐγὼ σε ἠγάπησα. Ἐπειδὴ ἐφύλαξας τὸν λόγον τῆς ὑπομονῆς μου, καὶ ἐγὼ θέλω σε φυλάξει ἐκ τῆς ὥρας τοῦ πειρασμοῦ, ἥτις μέλλει νὰ ἔλθῃ ἐπὶ πάσης τῆς οἰκουμένης, διὰ νὰ δοκιμάσῃ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀποκάλυψις 3:9, 10.

Εκείνοι που προσκυνούν στα πόδια των αγίων είναι Λαοδικεῖς Αντβεντιστές, οι οποίοι έχουν εξεμεσθεῖ από το στόμα του Κυρίου.

«Νομίζετε ότι εκείνοι που προσκυνούν ενώπιον των ποδῶν των αγίων, (Αποκάλυψις 3:9), τελικῶς θα σωθούν. Εδώ πρέπει να διαφωνήσω μαζί σας· διότι ο Θεός μου έδειξε ότι αυτή η τάξη ήσαν ομολογούντες Αντβεντιστές, οι οποίοι είχαν αποστατήσει και “πάλιν σταύρωσαν δι’ εαυτούς τον Υἱόν του Θεού και τον εξέθεσαν εις ανοιχτήν κατασχύνην.” Και κατά την “ώραν του πειρασμού,” η οποία μέλλει ακόμη να έλθῃ, διὰ να φανερωθῇ ο αληθινός χαρακτήρ εκάστου, θα γνωρίσουν ότι είναι αιωνίως χαμένοι· και, κατακυριευμένοι από αγωνίαν πνεύματος, θα προσκυνήσουν ενώπιον των ποδῶν των αγίων.» Word to the Little Flock, 12.

Σύμφωνα με την Αγία Γραφή και το Πνεύμα της Προφητείας, εκείνοι που προσκυνούν στα πόδια των αγίων είναι μέλη της συναγωγῆς του Σατανά. Ισχυρίζονται ότι είναι Ιουδαίοι, αλλ’ δεν είναι. Οι δίκαιοι Αντβεντιστές προσφωνούνται στην εκκλησία της Φιλαδελφείας. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες είναι Φιλαδελφείς, και οι Ιουδαίοι που λέγουν ότι είναι, αλλά δεν είναι — είναι Λαοδικεῖς. Υπάρχουν δύο τάξεις πιστών ανθρώπων στις «έσχατες ημέρες»: οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες και εκείνοι που είναι μάρτυρες. Υπάρχουν μόνον δύο εκκλησίες από τις επτά που στερούνται κάθε επίκρισης. Η μία είναι η Φιλαδέλφεια, η οποία αντιπροσωπεύει εκείνους που δεν πεθαίνουν ποτέ, και η άλλη είναι η Σμύρνη, η οποία αντιπροσωπεύει τους πιστούς μάρτυρες. Οι μάρτυρες και εκείνοι που δεν πεθαίνουν, η Σμύρνη και η Φιλαδέλφεια, είναι οι μόνες εκκλησίες

από τις επτά στις οποίες δεν προσαρτάται καμία καταδίκη στο μήνυμα που τους εδόθη. Εντούτοις, και οι δύο εκκλησίες είχαν να αντιμετωπίσουν εκείνους που ισχυρίζονταν ότι είναι Ιουδαίοι, αλλά δεν ήταν. Τούτο συμβαίνει διότι όλοι ανήκουν στην ίδια εκκλησία στις «έσχατες ημέρες», αντιμετωπίζοντας τις ίδιες περιστάσεις: η μία τάξη προορισμένη να δώσει μαρτυρία με το αίμα της, αντιπροσωπευόμενη από τον Μωυσή στο Όρος της Μεταμορφώσεως, και η άλλη τάξη αντιπροσωπευόμενη από τον Ηλία, ο οποίος δεν πέθανε ποτέ.

Και πρὸς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Σμύρνῃ γράψον· Τάδε λέγει ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ὃς ἐγένετο νεκρὸς καὶ ἔζησεν· Γνωρίζω τὰ ἔργα σου, καὶ τὴν θλιψιν, καὶ τὴν πτωχείαν σου, (ἀλλ' εἶσαι πλούσιος) καὶ γνωρίζω τὴν βλασφημίαν ἐκείνων οἵτινες λέγουσιν ὅτι εἶναι Ἰουδαῖοι, καὶ δὲν εἶναι, ἀλλὰ εἶναι συναγωγὴ τοῦ Σατανᾶ. Μὴ φοβηθῆς μηδὲν ἐκ τῶν ὅσα πρόκειται νὰ πάθῃς· ἰδοὺ, ὁ διάβολος μέλλει νὰ ρίψῃ τινὰς ἐξ ὑμῶν εἰς φυλακὴν, διὰ νὰ δοκιμασθῆτε· καὶ θὰ ἔχετε θλιψιν δέκα ἡμέρας· γίνου πιστὸς μέχρι θανάτου, καὶ θὰ σοῦ δώσω τὸν στέφανον τῆς ζωῆς. Ἀποκάλυψις 2:8–10.

Καθώς ο Ιησούς περιγράφει τις δεινές περιστάσεις της εκκλησίας της Σμύρνης, προβαίνει σε ένα μόνον θετικό σχόλιο όταν λέγει: «ἀλλὰ πλούσιος εἶ», αντιπαραβάλλοντάς τους έτσι προς τα μέλη τῆς συναγωγῆς τοῦ Σατανᾶ, τα οποία δεν είναι πλούσια. Εκείνοι στην Αποκάλυψη που είναι Αντβεντιστές και νομίζουν ότι είναι πλούσιοι, ενώ δεν είναι, είναι οι Ιουδαίοι που λέγουν ότι είναι Ιουδαίοι, και δεν είναι—διότι είναι Λαοδικεῖς Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας.

Στην αρχή της Αποκαλύψεως, η Θεότητα παρουσιάζεται ως τρία πρόσωπα, και στο τέλος του βιβλίου της Αποκαλύψεως μνημονεύονται ευθέως ο Ιησούς και το Πνεύμα, όχι όμως ο Πατήρ. Αυτό δεν έχει σημασία, διότι η αρχή «γραμμὴ ἐπὶ γραμμῆς», σε συνδυασμό με το ότι το πρώτο εικονογραφεί το τελευταίο, απαιτεί να αναγνωρισθῆί ο Πατήρ στα τελευταία εδάφια της Αποκαλύψεως, επειδὴ ἔχει ἤδη ταυτοποιηθῆί ως παρὼν στα πρώτα εδάφια. Δεν διαφέρει τούτο ἀπὸ το κατὰ Ἰωάννην Ευαγγέλιο, κεφάλαιο πρώτο, όπου ο Ιωάννης δεν κατονομάζει ευθέως το Πνεύμα, ἀλλὰ το Πνεύμα νοεῖται ὅτι εἶναι ἐκεῖ, διότι το Πνεύμα ἦταν ἐκεῖ ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας φορά που εγράφη η έκφραση «ἐν ἀρχῇ». Η ευαγγελικὴ μαρτυρία του Ἰωάννη στο πρώτο κεφάλαιο αρχίζει με τὴν ἴδια ακριβῶς φράση: «ἐν ἀρχῇ».

Η «αρχή» είναι προφητικό σύμβολο και πρέπει να αξιολογείται με προφητικούς κανόνες, συμπεριλαμβανομένου του κανόνα «γραμμὴ ἐπάνω σε γραμμῆ». Η αρχή του Μωυσή είναι η αρχή του Ευαγγελίου του Ἰωάννη, εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ βιβλίου τῆς Αποκάλυψης και εἶναι ἐπίσης τὸ τέλος τῆς Αποκάλυψης. Ἀπὸ αὐτὲς τὶς τέσσερις γραμμές, σε δύο τα τρία πρόσωπα τῆς ουράνιας τριάδας προσδιορίζονται ρητῶς, και σε μία γραμμὴ (το Ευαγγέλιο του Ἰωάννη) το Πνεύμα ἐνδέχεται να ἀπουσιάζει, ἐνὼ στὴν τέταρτη γραμμὴ ὁ Πατέρας ἀπουσιάζει· ἀλλὰ ὅταν συνεξετάζονται, και τα τρία Θεῖα Πρόσωπα ἀντιπροσωπεύονται και στὶς τέσσερις γραμμές.

Ὁ Χριστὸς ἦλθε για να γνωστοποιήσει τὸν Πατέρα, και τὸ Ἅγιο Πνεύμα ἦλθε για να γνωστοποιήσει τὸν Υἱό. Και οἱ τρεῖς ἔκαναν αἰώνιες θυσίες. Ὁ Πατέρας τόσο πολὺ ἀγάπησε τὸν κόσμο, ὥστε ἔδωσε τὸν Ἰησοῦ· ὁ Ἰησοῦς τόσο πολὺ ἀγάπησε τὸν κόσμο, ὥστε δέχθηκε να προσλάβει ἐπάνω Του, για τὴν αἰωνιότητα, τὴ σάρκα ἐκείνων που ὁ Ἰδιος εἶχε δημιουργήσει. Τι εἶδους προσφορά ἀντιπροσωπεύεται στὴν πράξη τοῦ Δημιουργοῦ που ἐπέλεξε να γίνε μέρος τῆς δημιουργίας Του; Τὸ τρίτο πρόσωπο τῆς Θεότητας παρέδωσε τὸν ἑαυτὸ Του, διότι ἔχει ἀποδεχθεῖ

τη θέση τού να κατοικεί μέσα στο δημιουργημένο ον που ονομάζεται ανθρωπότητα—σε όλη την αιωνιότητα.

Είναι πιθανότατα γι' αυτόν τον λόγο που το Άγιο Πνεύμα συνδέεται επανειλημμένως με σύμβολα του λαού του Θεού. Είναι το Πρόσωπο της Θεότητας που πρόκειται να παραμένει με την ανθρώπινη κτίση. Γι' αυτό, τα σύμβολα του Αγίου Πνεύματος στις Γραφές, τις περισσότερες φορές, παριστάνονται με ένα σύμβολο που αντιπροσωπεύει είτε το Άγιο Πνεύμα είτε την ανθρωπότητα. Εν αρχή το Πνεύμα εφέρετο επάνω των υδάτων.

Και λέγει πρὸς ἐμέ· Τὰ ὕδατα, τὰ ὅποια εἶδες, ὅπου κάθεται ἡ πόρνη, εἶναι λαοί, καὶ πλήθη, καὶ ἔθνη, καὶ γλῶσσες. Αποκάλυψις 17:15.

Το μόνο σκεύος στο αγιαστήριο που ανήγειρε ο Μωσής, για το οποίο δεν δόθηκε ένα πρότυπο ειδικώς και λεπτομερῶς καθορισμένο ὥστε να το ακολουθήσουν οι τεχνίτες, ήταν η επτάφωτη λυχνία. Η λυχνία αντιπροσωπεύει τον συνδυασμό της ανθρωπότητας με τη θεότητα. Γι' αυτόν τον λόγο, το σχέδιο της λυχνίας ήταν το μόνο στοιχείο του αγιαστηρίου στο οποίο αφέθηκε στους ανθρώπους να συνεισφέρουν. Οι επτά λυχνίες ανάμεσα στις οποίες περιπατεί ο Χριστός ταυτίζονται ως οι επτά εκκλησίες· ὅμως η λυχνία τροφοδοτεῖται με ἔλαιο, που αντιπροσωπεύει το Άγιο Πνεύμα, και τα φυτίλια των λυχναριῶν, τα οποία στήριζαν τη φλόγα για να δίνει φως, κατασκευάζονταν ἀπὸ τα χρησιμοποιημένα λευκά λινά ἐνδύματα των ιερέων, που αντιπροσωπεύουν τη δικαιοσύνη του Χριστού, η οποία λάμπει ως το φως του κόσμου. Ο λαός του Θεού είναι το φως του κόσμου, ἀλλὰ το φως αὐτό τροφοδοτεῖται μόνο ἀπὸ το ἔλαιο του Αγίου Πνεύματος. Το Άγιο Πνεύμα συχνά συνδέεται με ανθρώπους στην περιγραφή Του μέσα στις Γραφές.

Και ἀπὸ τον θρόνο ἐξήρχοντο ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ καὶ φωναί· καὶ ἦσαν ἐπτά λαμπάδες πυρός καϊόμεναι ἐνώπιον του θρόνου, αὶ ὁποῖα εἶναι τὰ ἐπτά Πνεύματα του Θεοῦ. Αποκάλυψις 4:5.

Ἐπτά λαμπάδες ταυτίζονται ἐδῶ μὲ τὰ «ἐπτά Πνεύματα τοῦ Θεοῦ», ἐνῶ μᾶς λέγεται ὅτι αἱ ἐπτά λυχνία εἶναι αἱ ἐπτά ἐκκλησίαι.

Το μυστήριον των ἐπτά ἀστέρων, τους ὁποῖους εἶδες εἰς την δεξιάν μου χεῖρα, καὶ των ἐπτά χρυσῶν λυχνιῶν. Οἱ ἐπτά ἀστέρες εἶναι οἱ ἄγγελοι των ἐπτά ἐκκλησιῶν· καὶ αὶ ἐπτά λυχνίαί, τας ὁποῖας εἶδες, εἶναι αὶ ἐπτά ἐκκλησίαι. Αποκάλυψις 1:20.

Οἱ ἐπτά λυχνίες εἶναι καὶ τὰ ἐπτά Πνεύματα καὶ εἶναι ἡ ἐκκλησία του Θεοῦ.

Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοῦ, ἐν μέσῳ τοῦ θρόνου καὶ τῶν τεσσάρων ζώων, καὶ ἐν μέσῳ τῶν πρεσβυτέρων, ἑστὼς Ἄρνιον ὡς ἐσφαγμένον, ἔχον κέρατα ἐπτά καὶ ὀφθαλμοὺς ἐπτά, οἵτινες εἰσι τὰ ἐπτά Πνεύματα τοῦ Θεοῦ ἀπεσταλμένα εἰς πᾶσαν τὴν γῆν. Αποκάλυψις 5:6.

Τὰ ἐπτά κέρατα καὶ οἱ ἐπτά ὀφθαλμοὶ εἶναι ἐπίσης το Άγιο Πνεύμα, το ὁποῖο ἀποστέλλεται σε ὅλη τη γῆ, καὶ ὅταν ἓνας Χριστιανός βαπτίζεται, ἀποστέλλεται καὶ αὐτός σε ὅλη τη γῆ, διότι βαπτίσθηκε στο ὄνομα του Πατρὸς καὶ του Υἱοῦ καὶ του Αγίου Πνεύματος. Στη μακαριότητα που ἐκφωνεῖται ἐπάνω στους μάρτυρες της κρίσεως του νόμου της Κυριακῆς, καὶ σε ὅλους ἐκείνους που ἀπέθαναν ἐν τη πίστει στο σύγχρονο πνευματικό Ἰσραὴλ ἀπὸ το 1844, εἶναι το Πνεύμα που

παρέχει τον επιτάφιο έπαινο για την ταφή τους, όταν λέγει: «Ναι», «διά να αναπαυθώσι εκ των κόπων αυτών», διότι ήταν παρόν κατά τους κόπους τους έως ότου παρέδωσαν τη ζωή τους.

Και ήκουσα φωνήν εκ του ουρανού λέγουσαν προς εμέ· Γράψον· Μακάριοι οι νεκροί οι αποθνήσκοντες εν Κυρίω από του νυν· Ναι, λέγει το Πνεύμα, διά να αναπαυθώσιν εκ των κόπων αυτών· και τα έργα αυτών ακολουθούσι μετ' αυτών. Αποκάλυψις 14:13.

Όταν εξετάζουμε το τέλος και την αρχή του βιβλίου της Αποκάλυψης, την αρχή της Βίβλου και την αρχή του Ευαγγελίου του Ιωάννη, διαπιστώνουμε ότι και τα τρία Πρόσωπα της Θεότητας αντιπροσωπεύονται, αν και ο Πατήρ είναι εκεί, βάσει της εφαρμογής τού «γραμμήν επί γραμμήν». Ο Υιός είναι εκεί, προσδιορίζοντας τον Εαυτό Του ως το Άλφα και το Ωμέγα.

Εάν αναγνωρίσουμε ότι ο συνδυασμός της ανθρώπινης φύσεως με τη θεία φύση είναι συνδυασμός του Αγίου Πνεύματος και της ανθρωπότητας, τότε μπορούμε να κατανοήσουμε γιατί τα σύμβολα του Αγίου Πνεύματος συνδέονται μαζί με τα σύμβολα της ανθρωπότητας. Έχοντας αυτή την προοπτική κατά νουν, επιστρέφουμε στις δύο «εν αρχή», τις οποίες εξετάζουμε τόσο συχνά.

Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανόν και την γην. Η δε γη ήτο άμορφος και έρημος· και σκότος ήτο επί προσώπου της αβύσσου. Και Πνεύμα Θεού εφέρετο επί προσώπου των υδάτων. Και είπεν ο Θεός, Γενηθήτω φως· και έγένεε φως. Και είδεν ο Θεός το φως, ότι ήτο καλόν· και διεχώρισεν ο Θεός το φως από του σκότους. Γένεσις 1:1-4.

Εν αρχή ήτο ο Λόγος, και ο Λόγος ήτο μετά του Θεού, και Θεός ήτο ο Λόγος. Ούτος ήτο εν αρχή μετά του Θεού. Πάντα δι' αυτού εγένοντο, και χωρίς αυτού δεν εγένετο ουδέ έν το οποίον εγένετο. Εν αυτώ ήτο ζωή, και η ζωή ήτο το φως των ανθρώπων. Και το φως εν τη σκοτία φαίνει, και η σκοτία δεν κατέλαβεν αυτό. Ιωάννης 1:1-5.

Χρησιμοποιώντας αυτούς τους δύο μάρτυρες του «εν αρχή», ο Θεός ο Λόγος, ο Οποίος έκαμε τα πάντα, έδωσε επίσης τη ζωή Του, διότι «εν Αυτώ ήτο ζωή», και η ζωή Του ήτο το «φως» των ανθρώπων. Το «φως» ενός κτιστού ανθρώπου είναι η δικαιοσύνη του Δημιουργού. Η δικαιοσύνη του Δημιουργού είναι το φυτό στα λυχνάρια του αγιαστηρίου.

Και εδόθη εις αυτήν να ενδυθή βύσσινον λαμπρόν, καθαρόν και λευκόν· διότι το βύσσινον είναι τα δικαιώματα των αγίων. Αποκάλυψις 19:18.

Το έλαιο που τροφοδοτεί το φυτίλι αντιπροσωπεύει τη δραστηριότητα του Αγίου Πνεύματος στη ζωή του πιστού. Στην αρχή η γη ήταν σκοτεινή και δεν υπήρχε φως. Τότε ο Ιησούς έδωσε τη ζωή Του, τη ζωή που ήταν μέσα Του, ώστε να υπάρξει φως για τους ανθρώπους.

Και πάντες οι κατοικοῦντες επί τῆς γῆς θέλουσι προσκυνήσει αὐτόν, ὧν τὰ ὀνόματα δὲν εἶναι γεγραμμένα ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ Ἄρνιου, τοῦ ἐσφαγμένου ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Αποκάλυψις 13:8.

Όταν ο Ιησούς επέλεξε να γίνει θυσία για την ανθρωπότητα, έδωσε τη ζωή Του ώστε οι άνθρωποι να έχουν φως. Όπως συμβαίνει σε αυτά τα δύο χωρία, κάθε φορά που εισάγεται το φως, το φως γεννά δύο κατηγορίες προσκυνητών, όπως παριστάνονται από το φως και το σκότος, τα τέκνα της ημέρας ή τα τέκνα της νύκτας.

Αλλ' εσείς, αδελφοί, δεν είστε εν σκότει, ώστε η ημέρα εκείνη να σας καταλάβει ως κλέπτης. Πάντες εσείς είστε υιοί φωτός και υιοί ημέρας· δεν είμεθα της νυκτός ούτε του σκότους. Α' Θεσσαλονικείς 5:4, 5.

Όταν αναγνωρίζουμε τη στενή αιώνια σχέση που έχει το Άγιο Πνεύμα με τα τέκνα της ημέρας, μπορούμε να κατανοήσουμε γιατί τα σύμβολα τόσο των τέκνων του Θεού όσο και του Αγίου Πνεύματος συνδέονται τόσο στενά. Στο τελευταίο απόσπασμα της Αποκαλύψεως, βλέπουμε τον Ιησού ως το Άλφα και το Ωμέγα, βλέπουμε τον Πατέρα μέσω της εφαρμογής γραμμή επί γραμμής, και το Άγιο Πνεύμα παρέχει την τελική συμβολική αναπαράσταση του Εαυτού Του, διότι άγιοι άνθρωποι της αρχαιότητας ελάλησαν καθώς εκινούντο από το Άγιο Πνεύμα. Η πρώτη δήλωσή Του περί του Εαυτού Του στη Γένεση Τον προσδιορίζει να κινείται επάνω στα ύδατα, ή να κινείται επάνω στην ανθρωπότητα, και η τελευταία αναφορά Του στον Εαυτό Του έχει ως εξής.

Και το Πνεύμα και η νύμφη λέγουσι, Έρχου. Και όστις ακούει, ας είπη, Έρχου. Και όστις διψά, ας έλθη. Και όστις θέλει, ας λάβη δωρεάν το ύδωρ της ζωής. Αποκάλυψις 22:17.

Από την αρχή έως το τέλος, το Άγιο Πνεύμα ταυτοποιείται σε συνάφεια με την ανθρωπότητα, διότι τα τέκνα της ημέρας αντιπροσωπεύουν έναν συνδυασμό θεότητας και ανθρωπότητας. Ο Παύλος επισημαίνει, όπως και ο Ησαΐας, ότι οι άνθρωποι είναι σκεύη, και οι λυχνίες στο αγιαστήριο είχαν σκεύη όπου τοποθετείτο το φυτίλι, και το έλαιο κατέβαινε στα σκεύη για να παρέχει το καύσιμο που είναι αναγκαίο για τη φανέρωση του φωτός, το οποίο είναι η δικαιοσύνη του Χριστού. Εμείς είμαστε τα σκεύη του Αγίου Πνεύματος, του τρίτου Προσώπου της Θεότητας, όπως προσδιορίζεται από την αρχή έως το τέλος του Λόγου του Θεού, και όπως εξίσου σαφώς προσδιορίζεται στα συγγράμματα του Πνεύματος της Προφητείας.

Στο μήνυμα του δευτέρου αγγέλου, το οποίο εκπληρώθηκε κατά την αρχή του Αντβεντισμού και στο τέλος, υπάρχουν δύο διακεκριμένα μηνύματα: ένα για την εκκλησία και ένα για τον κόσμο.